

De Postrijder der provincie Limburg

MEN SCHRIJFT IN

te Tongeren bij M. COLLÈS, uitgever en eigenaar van dit blad, groote Markt, n° 51.

verschijnende dinsdags, donderdags en zaterdags.

ABONNEMENT

binnen de stad, 7 fr. per jaar.
buiten de stad, 8 fr. »
Een blad afzonderlijk 15 centiem.
Aankondigingen 15 centiem per
drukregel.

TONGEREN, DEN 9 APRIL.

Eenige dagen geleden melde een telegram uit Rome, dat het zeer waarschijnlijk is dat de officiële betrekkingen tusschen den II. Vader en het Russische hof geheel hersteld zullen worden. Eene reden voor die bewering gaf de telegraaf niet: toch vond het bericht geloof, aangezien in den laatsten tijd eene groote toenadering tusschen de hoven van Rome en St. Petersburg zichtbaar is.

Nu geeft een telegram uit Parijs eene reden op, die gewichtig genoeg is om het eerste bericht te vestigen. De keizer van Rusland heeft namelijk de orde van St Stanislas geschonken aan Mgr Marini, die de onderhandelingen met den II. Stoel heeft gevoerd over de benoeming der Russische bisschoppen.

Wanneer de Keizer niet alleen bisschoppen in Rusland toelaat, maar bij de benoeming zelfs zijne vreugde aan den dag legt, door den onderhandelaar te decoreren, dan mag men veronderstellen dat de officiële betrekkingen eerlang geheel zullen hersteld worden.

De houding van Rusland tegenover den II. Stoel geeft de vrienden van von Bismark niet weinig te denken en de Pruisische bladen laten niet zelden tusschen de regels huone bekommernis lezen. Misschien herinneren zij de gebeurtenissen van 1814, toen de II. Stoel eveneens aan Rusland zijne redding te danken had.

De telegraaf heeft de veroordeeling aangebracht van zekeren Mottu, te Parijs, tot twee jaren gevangenis.

Wie was Mottu?

Mottu was een groot aanhanger der *Commune*; oud mair en nu raadshier van Parijs, directeur van het republikeinsch blad *le Radical*.

De man is echter niet veroordeeld om politieke redenen, maar wel voor misbruik van vertrouwen, bankroet en het opmaken van valsche bilans.

Mottu is dus een deugniet en niets meer; maar te Parijs, waar het zedelijk verval zoo groot is, ziet men zoo nauw niet en voor zekere republikeinsche bladen, blijft Mottu een man van *beschaving, vooruitgang en toekomst*.

Zijne vrienden steken hem bij het verlaten der rechtbank de handen toe en bestrooien hem met bloemen als een martelaar.

De *Radical* zegt zelfs: « de republikeinen zijn aan de beproevingen gewoon. »

Dus republikeinen die bedriegen, stelen, plunderen, begaan daden welke in de oogen der konftraters verontschuldigd worden, en als de wet hen straft, dan noemt men die straf « eene beproeving? »

Wij bekennen, nooit eene onbeschaamder, onzedelijker en strafbaarder uitlegging te hebben gelezen.

Doch 't is waar ook, Mottu heeft eene groote daad begaan tijdens de *Commune*; hij heeft al de Kristusbeelden uit de scholen van Parijs doen wegnemen, en zulke daad wisch, bij de hedendaagsche *beschavers* alle boeverijen uit!

Teekenen der runderpest.

Wij ontleenen aan den *Maasbode* van Rotterdam het volgende artikel en wij bevelen het aan de bijzondere aandacht der landbouwers, die er nuttige onderwijzingen zullen kunnen uittrekken.

« De runderpest vangt aan met eene zonderlingen, droogen en afgebroken hoest. Verscheidene keeren, bij dage, wordt het lijf van het dier in beweging gebracht door sidderingen en bevingen; de ooren en de hoornen zijn nu warm en dan weer koud, vreesachtiger en langzamer in zijne bewegingen geworden, verliest den eetlust, het herknauwt en lekt minder; meermaals weigert het zijn gewoon rations te nemen; de koe geeft minder melk.

Zijn haar, hard en rechtstaande geworden zijne verdofde en verglansde oogen zetten het dier een treurig opzicht bij. Het laat de ooren hangen bukt den kop en schudt denzelfde knarstaand. Meermaals ook krimpst het dier zich ineen en het wringt zich; het brengt de vier pooten nader bijeen, en recht zich op de uiteinden der achterschoenen.

Reeds bij den aanvang der ziekte is het dier verstopt en zijn deszelfs uitwerpselen droeg.

Eindelijk, het verliest heel en al den eetlust, en het herknauwt niet meer; middelerwijf schijnt het niets anders meer te zoeken dan koude dranken.

Als de koe tot dit punt gekomen is, geeft zij in 't geheel geene melk meer.

Twee of drie dagen na de verschijning dezer teekenen begint zeker vocht uit de oogen, uit de neusgaten en uit den mond te loopen. Dit vocht vooreerst waterachtig, verdikt weldra, en wordt etterachtig en stikkend; de ademhaling is moeilijk. In de meeste gevallen ontstaat alsdan een buikloop en gaat dikwijls gepaard met bevinge pogingen; zekere gevallen bieden geenen buikloop aan, en de verstopping duurt voort tot het einde.

Tegen het laatste tijdvak der ziekte wordt de ademing zeer moeilijk, en de adem meer en meer stinkend; het zuchten duurt voort; het dier, als ware het heel en al krachteloos, bezwijkt alvorens zich eens te hebben verroerd. Er zijn er nogtans die bezwijken in stuiprekkingen, en huone smert openbaren door voetstampen en knarstanden.

De teekenen, die wij zoo even in overzicht namen, volgen niet immer dezelfde wegen: de ziekte is evenooft verschillend als de dieren van een te onderscheiden zijn; de teekenen zijn zeer uiteenlopend.

In vele gevallen sterft het dier den 3^{en} den 4^{en} of den 5^{en} dag na de verschijning der beschrevene ziekte teekenen; weinige genaken den 7^{en}.

Deze pest, naar men verzekert, tast niet alleen de runderen aan, maar treft al de dieren; jong of oud, sterk of zwak; zij woedt om het leven bij winter en bijzonderlijk bij een droog weder en in regendagen; de meeste besmette dieren sterven, ondanks alle remedien: eene reden te meer om zich nimmer te verlaten tegen de afmking.

Niettegenstaande alle opsporingen heeft men niet kunnen vaststellen dat deze ziekte hare broe vindt in natuurlijke voorbeschiktheid, alhoewel men te recht aanraadt, het vee te verzorgen, de stallen te reinigen en te verluchten. Zij schijnt alleen door besmetting zich over te maken; haar vergif is echter zoo doordringend, dat men niet genoeg voorzichtig kan in acht nemen om er zich tegen te vrijwaren.

Al de deelen aan een pestdier zijn besmettelijk: de hoornen, huid, vleesch, vet, bloed, melk, beenen ja ook de schoenen.

Het slijmvocht, dat uit de oogen, neus, gaten en den mond vloeit, is tot den hoogsten graad besmettelijk.

De ademhaling en de uitwasemingen zijn zulks ook, benevens de pis en de uitwerpselen, al ware deze ook maanden oud. Als het dier niet diep in den grond is gestoken, verspreidt het insgelijks de smet.

Zoals men ziet, de verspreiding geschiedt met een ijselijk gemak, niet alleen in de stallen, maar ook in de meerschen, de velden, de straten, waar de besmette dieren zich opgehouden of doorgegaan zijn; door de aanraking der menschen, die bij toeval met ziek vee in gemeenschap zijn gekomen, door kooplieden, toeschouwers, veehouders en rondleiders; door bedelaars of rondloopers, die somwijlen in de stallen vernachten; door peerden, honden gevogelte, eoz., herkomstig uit de oorden waar de plaag aan het woeden is; door huiden, vet, hooi, stroo, stalgerief; eindelijk door die duizende voorwerpen, waaraan men zelfs niets eens denkt.

Het is tot dus verre niet aangetoond dat de ziekte dieren, in de opene lucht, de besmetting verspreiden tot eenen zekeren afstand.

Men schrijft uit Verviers, 7 april:

De werkstaking der schrijfwerkers-timmerlieden heeft die belangrijkheid niet, welke men er in het begin had aan toegekend. De werkstakers zijn slechts ten getalle van 150, verscheidene hebben aan de gewone voorwaarden den arbeid hervat. De herwating zou reeds algemeen geweest zijn indien de werklieden voor de aanleiders niet bevreesd weigeren geene loonvermeerdering toe te staan aan hen die 't verdienen maar zij willen de bemoeingen niet dulden van de *Internationale*, welke al de gasten op gelijken voet zou willen plaatsen.

— De *Journal de la Société agricole du Brabant* brengt hulde aan de krachtige maatregelen der regering, waardoor thans de runderpest in geheel België is onderdrukt. Tevens bericht hij, dat in de noordelijke departementen van Frankrijk de ziekte mede afneemt, ofschoon zeer vele gemeenten er nog besmet zijn, en onder andere dezer dagen zijn nieuwe ziektegevallen voorden te Belle, een dorp van het departement du Nord, tegenover IJperen, vlak aan de Belgische grens gelegen. Het blad wijst er op, dat in een groot gedeelte van het departement het vervoer van vee en het houden van markten weder is toegestaan, en herinnert dat men met dergelijke vergunningen niet te voorzichtig kan zijn.

— Men schrijft uit Namen:

In den nacht van 23 tot 24 maart hoorde men

geweerschoten in het bosch van den graaf de Lannoy te Auvain. De boschwachters begaven zich in de richting, waar die schoten waren gehoord, en stonden welhaast tegenover twee kerels, waarvan de eene met een geweer gewepend, op den wachter Martin schoot, gelukkiglijk zonder hem te treffen. Alsdan namen de wildstroopers de vlucht, zonder herkend te wezen, of door de kogels geraakt te zijn, welke hun achterna werden gezonden. Men zegt dat de wildstroopers niet omsingeld waren en bij de nadering der boschwachters, gemakkelijk konden vluchten.

De moordpoging op Martin mag dus als eene zeer booz' daad worden beschouwd. De vrede-rechter van Frasnes is met de gendarmerie ter plaats gekomen, om een onderzoek in te spannen hetwelk tot nu toe evenwel tot niets heeft geleid.

— Men schrijft uit Lier:

Een bejaard priester, is alhier, zoo men verhaalt, ten gevolge eener misgreep gisteren gestorven, in plaats van de flesch met traan te nemen, greep hij eene flesch met vitriool en dronk er een slok uit.

— EEN APRILVISCH. — Ter gelegenheid van den 1^{en} april vertelt de *Liberié* van Parijs de volgende anekdote:

« Nu drie jaren geleden hebben wij eenen aprilvisch gezien, die bijna het verstand ontroofde aan hem die er het slachtoffer van was. »

» Wij hadden onder ons zenen kameraad, die sedert den ouderdom van 16 jaar, het vast gedacht had, dat men hem op zekeren morgen dood in zijn bed zou vinden. »

» Op 31 maart 1869 gingen twee zijner makkers bij eenen lijkbidder eene begrafenis van 3^e klas bestellen voor s'anderendaags. »

» Op 1^{en} april ten zeven ure 's morgens, stond de lijkwagen aan de deur; de ceremoniemeester eindigde zijne sigaar; de twee lijkbidders klopten de trappen op en drongen in de kamer om over te gaan tot de lijkweghaling van onzen armen vriend, die nog in eenen diepen slaap gedompeld lag. »

» Nauwelijks hadden zij de bedgordijnen weggeschoven, waarnaevens een waslicht stond te branden of het slachtoffer opende de oogen. »

» — Wat wilt ge van mij? riep de ongelukkige uit met uitgestrekte armen. »

» — U begraven, antwoordde een der lijkbidders met sombere naveteit gansch verbluft door deze avontuur. »

» Onnoodig het gelach te beschrijven der vrienden die in het diepste der kamer verborgen waren. De valsche doode werd er bijna doodelijk ziek van. Wat de lijkbidders betref, zij trokken al vloekende heen en beladden den jongeling met verwijtingen omdat hij weigerde hun drukgeld te geven. »

Buitenlandsch nieuws.

Frankrijk.

Parijs, 7 april.

De uitrusting der twee eerste schepen voor de verzending van veroordeelden der *Commune* is geëindigd. Elk schip zal 500 bannelingen aan boord nemen, waarvan er 600 op het schiereiland Ducos en 400 op het eiland der Pijnboomen zullen ontscheept worden. De oorlogsfregat *Guerrero* is gisteren naar Lorient vertrokken, om van daar het eiland Aix aan te doen en de fregat *Danae* moet den 7 Cherbouurg verlaten, voor dezelfde bestemming. Op het eiland Aix, dat 7 mijlen zeewaarts van de monding der Charente en op 15 kilometers afstand van Rochefort ligt, zijn al de bannelingen saamgetrokken, die met schepen uit de noorderhavens moeten afreizen. De lieden die met deze beide fregalten moeten vertrekken, geven zoowel als die, welke onlangs naar Cayenne vertrokken zijn, de grootste blijken van onverschilligheid. Zij beweerden dat de *Internationale* vandaag in de vijf werldeelen gegroundvest is, dat hunne partijangangers hen niet zullen vergeten, en dat, alvorens er een jaar verlopen is, zij zullen bevrijd worden.

De krijgsraad te Vincennes zetelende, zal zich kortelings met het lot der twee honderd *communards* bezig houden, waarover hij uitspraak moet doen, en die allen in het fort opgesloten zitten.

Gisteren avond vierden twee huwelijken feest in een der herbergen aan den ouden barreel, der Maine. Men at, dronk, zong en sprong onder elkander dat het een lust was om zien, tot 's nachts 1 uur toe; maar toen veranderden de zaken. Een der genoodigden, van het koppel n° 1, somde de goede kwaliteiten der bruid nummer idem op en begon toen de andere bruid te misprijzen.

Natuurlijk vond deze een verdediger onder

hare genoodigden en van woorden kwam men tot daden, zoozeer dat in eene haise nur het gehele gezelschap handgemeen was, de eene voor het koppel nummer 1 de andere voor het paarke n° 2 Tafels, sterven, flesschen, alles wat maar van plaats kon veranderd worden, vloog door de lucht en slechts ten 2 ure glukte het aan de toegestroomde policiemannen en soldaten, de strijders te scheiden.

Na de gekwetsten en gehavende lieden opgenomen te hebben, werden de twee bruidsparen naar den naastbij gelegen politiepost overgebracht, waar zij van hunne vechtpartij konden uitrusten en overleggen, hoe, met timmeren en metsen, de gebroken potten zouden betaald geraken.

Spanje.

In den nacht tusschen zaterdag en zondag, het kwart na twaalf ure, ontriggelde de trein, die uit Anhalusi vertrokken was, tusschen Valdepeñas en Mancaenas.

Volgens het verhaal van ooggetuigen, maakten zich rond negen ure s'avonds verscheidene mannen meester van de wachters, die aan den doortocht *della verta de Consolaciono* geplaatst zijn en dwongen hen, om eenige rails open te breken, die op de baan achtergelaten werden, met inzicht den trein tegen te houden of wel eene ontriggeling te veroorzaken.

Het gejammer te beschrijven der reizigers, op het oogenblik dat zij, na het ongeval op de baan, zierenweg, zich terzelfden tijde door de baanstroopers besprongen zagen, is onmogelijk, en daar de roovers zagen dat de machien nog voortliep, dewijl de machinist die niet oogmerklijk stoppen kon, werden er twee schoten op hem gelost. De stoker en machinist vluchtten in eenen wagon, waarin twee gendarmen zaten, doch deze bleven niet wkerloos. De brigadier loste zijn geweer en sprong in den bagagiewagen, nabij de machien; de andere trad langs de tegenovergestelde zijde op den grond, voorafgegaan door een jongen luitenant, die met ontblooten sabel op de roovers toesprong.

Bij het eerste schot stortte de officier, aan den schouder gewond, ten gronde, waar hij en de gendarm door een zestal roovers in bedwang werd gehouden. Onderwijl schoot de brigadier op de roovers, en de roovers moesten boven op den wagon springen, om hem zoo langs de opening, waardoor de luitaan binnen gezet wordt, aan te vallen. Na vijf of zes schoten werd zijn wapen verbrjzeld, en ontving hij zelf eene wonde aan het rechter oog, 't geen hem buiten gerecht stelde.

Onder de reizigers, die door de vlucht poogden te ontsnappen, was een jong toneelspeler, die van Grenada kwam, en daar hij niet spoedig genoeg aan het bevel der straatroovers gehoorzaamde, om terug in eenen wagon te stappen, schoot men hem eenen kogel dwars door het lichaam. Toen eken tegenstand geëindigd was, begonnen de roovers de reizigers gerust te stellen door hun te zeggen, dat zij het niet op hun leveu, maar wel op hun geld gemunt hadden.

Na die verzekering drongen al de reizigers zoo dicht mogelijk in de wagons terug, en wachtten op het oogenblik dat zij aan de beurt kwamen om bestolen te worden. Meer dan eene halve uur heerschte eene stilte als die des grafs in den trein, die slechts onderbroken werd door de klagende stem des winds, welke langs de Sierra-Morena giede, en de fluiserende woorden der roovers die niets onderzochten dan de bagagiewagens.

Eindelijk liet zich een geschuifl hooren en eene stem riep: « Laat ons vluchten! » Dit wilde zeggen, dat de roovers met hunnen buit optrokken, en onder degenen die hen zagen vertrekken, zeggen sommigen dat zij te voet, andere te paard den weg naar Sierra-Morena insloegen.

Na het vertrek der roovers, sprongen de reizigers weer op de baan, en vernamen dat de dieven eene som van 40 tot 50.000 realen ontvreemd hadden. Een trein uit Macanaras vertrokken, heeft de reizigers en bagagie overgenomen, die na een oponthoud van zeven uren verder konden reizen.

De luitenant en brigadier hebben de eerste verzorging in het huis van den baanwachter ontvangen. De wonde des eersten is niet gevaarlijk, maar men vrees dat de tweede zijn oog zal verliezen. De arme commediant liet weinig hoop op herstel achter, toen de trein vertrok.

Men zegt dat de daders van dezen aantal roovers zijn, die reeds lang de bergen van Toledo onveilig maken, en dat zij geholpen worden door eenige lieden uit den omtrek. Zij hadden de draden van den telegraaf der linie Dalmiel doorgesneden, langs waar zij hunnen aftocht genomen hebben.

De reizigers zijn ten twee ure namiddag te Madrid aangekomen.